

■ Δύο πολὺ διδακτικὰ Θαύματα

Ἡ Θεοτόκος καὶ οἱ Ἄγγελοι διδάσκουν τὴν εὐλάβεια στὸν Ναὸ*

Ἔνας συγγενῆς μου μοῦ διηγήθηκε τὸ ἐξῆς περιστατικό:
Ἔνας φίλος του γιατροῦς, ὅταν ἦταν μικρός, ὅπως ὅλα τὰ παιδάκια, πὺν γελᾶνε καὶ μετακινοῦνται ἄσκοπα μέσα στὸν Ναό, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν, ἔτσι κι αὐτός, μαζὶ μὲ ἕνα ξαδελφάκι του γελοῦσε καὶ πείραζε τὰ ἄλλα παιδάκια, πότε ἔτρεχε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πότε ἔτρεχε ἀπὸ κεῖ.

Τελείωσε ἡ Ἐκκλησία, πῆραν τὸ Ἀντίδωρο, ὁ κόσμος ἔφυγε, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ δυὸ παιδάκια, ὁ γιατρός καὶ ὁ ξαδελφός του, ἄρχισαν πάλι νὰ ἀτακτοῦν μέσα στὸν Ναό.

Τότε λοιπὸν ἀκούγεται μία αὐστηρή, ἀλλὰ γλυκειὰ γυναικεία φωνὴ νὰ τοὺς λέγη:

- Στὸν οἶκο τοῦ Υἱοῦ μου δὲν παίζουν! Δὲν τρέχουν ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ. Προσεύχονται, κοινωνοῦν, μεταλαμβάνουν τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του. Τὸ Αἷμα τοῦ Υἱοῦ μου!...

Καὶ ...φράπ! τὰ ἀρπάζει ἀπὸ τὸν σβέρο καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ εὐρέθησαν καὶ τὰ δύο παιδάκια ἔξω, στὸ προαύλιο τοῦ Ναοῦ!

Καὶ λέει ὁ γιατρός: «**Σ**ὲ μένα νὰ ῥθουν νὰ ποῦν ἂν ὑπάρχη ἢ δὲν ὑπάρχη Θεός. **Σ**ὲ μένα μίλησε ὁ Θεὸς διὰ μέσου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου».

* * *

Μία Κυριακή, στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, μερικὲς ψυχὲς τὸ εἶχαν «παραξηλώσει» μὲ τὶς φωνὲς καὶ τὰ γέλια.

Ἐκείνη τὴν ὥρα μοίραζα Ἀντίδωρο καὶ ὁ συλλειτουργός

μου ἔκανε τὴν Κατάλυσι. **Εἶχαν** δὲν εἶχαν μείνει καμμιά δεκαριά ἐκκλησιαζόμενοι, γιὰ νὰ πάρουν ἀκόμα Ἀντίδωρο.

Ἐνὸς ἀπ' αὐτοὺς στράφηκε ξαφνικά τὸ βλέμμα, ἐνῶ γελοῦσε δυνατά, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. **Εἶδε** ἐμένα βέβαια νὰ μοιράζω τὸ Ἀντίδωρο, ἀλλὰ τὸ Τέμπλο μπροστά του νὰ ἔχη εξαφανιστῆ!...

Ἡ ματιὰ του ἔπεσε πρῶτα στὸν π. Π., τὸν ὁποῖο εἶδε νὰ σηκώνη τὸ ἅγιο Ποτήριο, γιὰ νὰ κάνη τὸ ὑπόλοιπο τῆς Κατάλυσεως, ταυτόχρονα ὅμως εἶδε ὅλο τὸ Ἱερὸ Βῆμα νὰ εἶναι γεμάτο ἀπὸ Ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι ἦταν σὲ στάσι εὐλαβική, μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ σκυμμένο τὸ κεφάλι, σοβαροὶ καὶ στραμμένοι ὅλοι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἱερέως, πού ἔκανε τὴν Κατάλυσι. **Διότι** ἐκείνη τὴν στιγμή, ἐξακολουθεῖ μέσα στὸ ἅγιο Ποτήριο νὰ ὑπάρχη ὁ Ζῶν Θεός, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου μας.

Δύο ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους γύρισαν καὶ τὸν κοίταξαν μὲ βλέμμα σοβαρὸ καὶ πολὺ αὐστηρό. **Λίγο** ἔλειψε νὰ λιποθυμήση.

Βγήκε ἔξω, πήγε, ἔρριξε πολὺ νερὸ στὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ συνέλθῃ, ἤπιε ἕνα-δύο ποτήρια καὶ ἔφυγε. **Μετὰ** ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, δέκα μέρες, ἦλθε καὶ τὸ ἐξωμολογήθηκε. **Εἶπε** νὰ ἀναφέρω τὸ γεγονός, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκαλύψω τὸ ὄνομά του, λόγω τῆς μεγάλης του ἐντροπῆς καὶ ἐνοχῆς.

Τὴν ἐπομένη Κυριακὴ πού ἀνέφερα τὸ γεγονός στους ἐκκλησιαζομένους Χριστιανούς, ὅταν μοίραζα Ἀντίδωρο, λέτε καὶ ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἄδεια! **Τόση** ἦταν ἡ ἡσυχία!

Καὶ μὲ ἐρωτᾷ ὁ π. Π.: **«Καλά,** δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι μέσα; **Τί** ἔγινε; **Ποιό** θαῦμα τοὺς ἐπέβαλε τὴν τόση ἀγία ἡσυχία;».

□

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, Ἑρμηνεία στὴν Θεία Λειτουργία μέσα ἀπὸ πραγματικὰ γεγονότα καὶ ἐμπειρίες Ἀγίων, Ἱερέων, Μοναχῶν καὶ Πιστῶν – Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία, σελ. 20-21 καὶ 510-511, Πειραιᾶς 2003. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.